

aug 15-17



ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., Den 15 AUGUSTI 1917.

NO. 12.

Världsrevolutionen nalkas

Ett flertal socialistiska siare ha hyst den meningen, att efter världskriget, som sedan tiotals år föresvävat mänskligheten som en oundviklig hemsökelse, måste världsrevolutionen komma och spränga det nya tidevarvets, "det tusenåriga rikets" portar. Världskriget — det är religionernas ragnarök, maktvåldets yttersta dag och det kapitalistiska samhällets generalkonkurs — efter bankrutten kommer den internationella revolutionens arbetarjätte och reser på den "nya jorden" socialismens tempel, över vars glänsande tinnar "ny himmel" välver sig.

För endast ett år sedan kunde man ej tro på en revolutionär slutlikvid med kriget, så djupt nedprässade voro vi av det som hände. Maktfilosofiens stadigt lysande stjärna, järnkorsets fräcka triumf från breda mördarbröst och nävrtänkande tycktes förkunna, att en liten men djärv och djävulsk klick lyckats överrumpla den humanitära mänskligheten och plantera 1914 års svarta fana på tinnarna. Men mänsklighetens självambition var aldrig död, blott bedövd av häpenhet över djävulens nya kapp; 1914 års idéer, som från den förmenta gravnen över 1789 års, den stora revolutionens idéer, ropade ut sitt varande herravälde, voro (och äro) en förlöpnig, en förirring, en tillfällig sinnesförvirring; 1917 uppstodo i Öster de aldrig förverkligade, men ständigt levande, av krigsåren förtrampade idéerna om frihet, jämlikhet och broderskap, uppstodo till nytt och månghundraårigt liv, sedan ett revolutionärt proletariat ljutit sitt röda blod i dem. 1914 års ideal var alltså en falsk signal; år 1789 är odödligt — ett gammalt kostbart kärl, i vilket 1917 göt sitt röda, skummande vin.

Revolutionen i Ryssland, som synes alltmer bli en arbetarnes revolution, är det faktum, som hela världen måste räkna med, världsrevolutionens väldiga revälj.

När arbetarna skola lämna skyttegravarna och vända åter till de platser, som före kriget voro deras hem, skola de då lämna ifrån sig gevären? Det är frågan. Män, som ha levat i skyttegravarnas helveten, skola de darra på manschetten i stundande debatter om brödrådan med sina regeringar? Skola de inte, när de nu äro vana att argumentera med bly, finna kraftargumenten särskilt lämpliga. Med andra ord, är det inte helt naturligt, att slutet på kriget, lidandet och svälten blir en generaluppställning med hela detta härliga samhällssystem?

De ryska bondsöner, som ut-

gåöra mängden av ryska soldater, komma att kräva jord. De skola icke låta sig avspisas med tomma löften. "Rysslands världshistoriska uppgift består i att bland folken proklamera idén om jordens lika och rättvisa fördelning", Måhända skall han nu få rätt.

De engelska arbetarna ha under kriget på sina kongresser uppställt många och långt gående krav, som lön för medverkan i kriget. Deras kynne borgar för att de inte ämna vika från sina fordringar.

I Tyskland — varest det tyckes som om allt vore bra, så länge järnkorsen räcker — ha även arbetarnas tålmod- en gräns. Hungern och massdöden öppnar dock ögonen på de blindaste. Bakom de käjsarliga socialdemokraternas krav på lika och hemlig rösträtt ligger bröd- och existensfrågan.

För fransmännen och de övriga ländernas arbetare, ja, kort sagt för hela den civiliserade världen stiga de sociala frågorna efter kriget fram i en aldrig hittills skådad klarhet och aktualitet. Det sociala problemet måste få en principiell lösning, det ha vi alltid vetat, men hela världen känner att nu, just nu måste det lökval ske!

Överallt skola arbetarklasserna kräva kapitalismens och statens tillbakaträngande från egendom och makt. De skola kräva det i kraft av det underbetyg kriget givit världens borgarklasser och i kraft av sin egen självmedvetenhet och revolutionära makt. Ingen stat, ingen kajsarmakt, ingen kapitalmakt i världen skall framgångsrikt kunna taga upp kampen mot folkets revolutionära kraft. I en tid då kosacken svänger den röda fanan, är det ohjälpligt slut med förtrycket. Vem stöder våldet, då soldaten sent omsider hör brodersrösten tala ur sitt eget hjärta?

Den närmaste tiden är alltså en socialt ytterst kritisk tid; där om vittnar med skarpa Ryssland. Skola de härskande klasserna giva arbetarna mycket för att få behålla något? Eller ämna de i blinda försöka kuva dem med makt? Det kan ej lyckas — det är redan för sent. Att ej ge vika för arbetarna och den inbrytande nya tiden, det är att direkt frammana världsrevolutionen. Men giva regeringarna och storborgarklasserna godvilligt efter, utebliver säkerligen den fruktade revolutionen. Det är dock att hoppas, att ett dylikt "medgivande" blir så rundligt, att det betecknar början till kapitalismens definitiva slut.

Stora ting komma att ske. När böljeslagen nå våra kuster, tvingas även vi med i utvecklingen.

Ivan Oljelund.

I. W. W. Marsch

Mel.: "Internationalen".

I många år vi gått lojala
för usla arbetslönen nöjd.
I Grottes kvarnar blivit malda
tills krafter flytt och ryggen böjd.
Allt vad livet gav av sol och lycka
av överklassen ränsats har
och slitets söner blivit tryckta
i armod utan allt försvar.
Proletär slut dig till våra leder
världen väntar nu på oss.
Genom I. W. W. till seger
för brödet helt vi slåss.

Vi länge nog i ledband dragits
av ledare av alla slag
av riksdagsmän vi ha bedragits
nu ta' vi själv vår rätt en dag.
Genom kamp och ej med vackra böner
skall kapitalets makt slåss ned
och förr'n vi frigjort slitets söner
vi tala kunna ej om fred.

Proletär slut dig till våra leder
världen väntar nu på oss.
Genom I. W. W. till seger
för friheten vi slåss.

Juvenalis.

Kamrat, alla trakter
se fienden, en rustad är
Han samlat alla sina krafter
att krossa oss hans avsikt är.
Fara är det att nu längre dröja
— av feighet ni ej starka bli —
nej högt vi stridens rop må höja:
att segra eller slagna bli.
Proletärer slut dig till våra leder
världen väntar nu på oss.
Genom I. W. W. till seger
för friheten vi slåss.

Generalsträjk på S. Dakota skördefält

På sista tiden har S. D. undanträngt alla barbariska stater på den karta som dessa stater skulle vara.

På ingen plats och vid ännu ingen känd tidsperiod har kapitallet gått så hänsynslöst och barbariskt tillväga som i denna stat. Jag har med egna ögon sett kamrater komma hit upp, vars kroppar varit så illa tilltygade att man med möda kunnat iakttaga annat än stora blodiga massor. Man talar om ett ohögligt krig i Europa, men detta kan ej vara annat än en barnlek i förhållande till de brutaliteter som i lagens och patriotismens namn förövas i S. D.

Arbetarna arresteras i massor och sändas till fängelset, och mitt i natten tagas några åt gången ut och köras i automobil ut på landet och i lagens namn taga en massa kraftiga män med sig stora pryglar och sparkas en och en i sänder, så att de kunna ej röra sig och sedan lössläppas de. Det berättas att det hänt detsamma med över 200 kamrater. Bönderna ha tegat och samtyckt till det

ta, ja till och med givit detta satsen pack sitt samtycke och bifall.

Arbetarna ha nu tröttnat på detta och förklarar sträjk där, just nu när säden är mogen, men nu börjar tonen att ändras därute.

De veta att säden kan ej skörda sig själv med profit för vare sig bönderna eller the Chamber of Commerce, och därför börjar man att ropa på hjälp.

Arbetarnas solidaritet har redan nu börjat att ge sig till känna, och detta har allt gott i sikte. Fordringarna arbetarna ha uppsett äro att ha office i varje stad de önska, bära medlemsbok och handhava alla överenskommelser med bönderna och ej med the Chamber of Commerce.

Arbetarnas solidaritet kommer att bringa dessa fordringar till ett gott resultat. C. A.

ÄR DU PRENUMERANT?

Se till att din prenumeration ej utlöper, detta nummer är märkt 8-15-17, om samma nummer finnes å din adresslapp är det tid på att sända in 75 cents för ett års förnyad prenumeration.

"Sträjkbrytaren"

Du gick från din klass, som i striden gått
för att vinna ett steg framåt
emot frihetens anade skimrande slott —
du ville ej följa dem åt
du blev bländad av lockande skramlande guld,
— du narrad blev, var din egen skuld.

Du kunde stått i kamraters flock,
och gått rak i ryggen som de.
Men du blev i stället en syndabock
till förakt och hån och spe.
Du gjorde vid striden en helomvändning
och sålde ditt väl för en Judaspänning.

En framtid du stal från ditt eget barn,
var hade som far du din själ?
Var du fångad så i feghetens garn,
att du satte de dina på spel?
En träl du var utav första rangen
som genast föll vid guldmynstsklangen.

Må du rik som förrädare stå tills du dör
— du är ju ej annat värd —
ty ett är sant, du rår själv därför
att mörk blev i kvet din färd.
Efter döden, långt efter din kropps förvandling,
skall den stå, som en skamfläck,
din mörka handling.

K. H. G.

Frank Little mördad i Butte, Montana

Dessa tider äro tider fulla av märkliga händelser, märkliga därför att kapitalet tvingas att gå så brutalt tillväga mot de organiserade arbetarna att det ger oss en tydlig förklaring på att deras makt är på upphällningen. Mord på arbetare här i Amerika tillhör de dagliga händelserna, detta både direkt och indirekt, men ett mord av sådant slag som detta tillhör de mera sällsynta händelserna.

Koppartrusten har nu en lång tid i Butte varit direkt utestängd från all möjlighet till profit. Alla möjliga försök ha gjorts från detta stormördarsällskap att bryta ner arbetarklassens solidaritet, och på detta sätt få dem att ånyo taga slavoket på sina skuldror, men alla dessa försök ha gjorts förgäves.

Deporteringen i Bisbee är ett direkt resultat av koppartrustens försök att få slaverna tillbaka.

Ingen lag har en paragraf som tillåter dylikt, men vad betyder det för dessa som äro mästare och uppehållare av staten.

Ingen humanitetskänsla kan diktera så genområa metoder, men vad betyder det för detta pack som aldrig ha den minsta aning om vad det menas med humana lagar och humant levnadssätt.

Vi ha hört talas om vildar och deras metoder att behandla varandra men ett faktum är att detta ruttna sällskap — Koppartrusten — och Loyalty League — antingen aldrig ha stått så högt som de lägsta vildar — eller också ha de varit ifrån det så länge att där finnes ej det minsta spår av deras humanitet kvar. Vilket av detta betyder intet, faktumet kvarstår att de stå så lågt under den

lägsta vilde att dessa skulle blygas för att endast erkänna att de till höra samma stam.

Det är sorgligt att mista en sådan präktig kamrat som Frank var, men det är ett bevis på att detta sällskap, som här liksom i Bisbee togo till dessa metoder därför att det var deras enda och sista metod.

Civiliserade metoder är dåraktigt att tala till ett sällskap sådant som detta, om argument kan man ej heller använda mot dessa, ty det förutsätter alltid att det finnes lite av sunt förnuft kvar. Senast såg jag att de stora kapitalisttidningarna hade stora artiklar med löfte om ett tusen dollars till den eller de som arresterade den eller dem som hängde vår kamrat.

Detta är ett av de största humbugstilltag de kunde komma fram med. Om de önskade att få tag i de som äro skyldiga till detta mord så behöva de ej gå längre än till koppartrusten och jag är övertygad om, att de kunna finna rekord där. Deras fräckhet är stor nog för att även hålla dessa rekord, medvetna om att ingen vare sig har makt eller mod att undersöka dessa, förrän arbetarklassen själv gör det, och för dem är det redan nu ett faktum.

Det har dock en god sida med sig, och värkar i motsats till, vad de fräcka bovarna önska, det nämligen stärker i stället för försvagar arbetarklassens solidaritet.

Arbetarklassen har till sist lärt sig att om icke deras solidaritet kan övervinna de stora hindren som nu stå i deras väg så finnes endast döden kvar.

(Forts. å sida 3.)



An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.



Premerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2½ cents.

Yearly subscription 75 cents, ½ year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2½ cents.

Send all communications to "Allarm", Box 179 Minneapolis, Minn.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Demokratins framfart

Av alla slags eländiga styrelseformer, ingen har upp tills datum visat sig så beklaglig som den s. k. demokratin i Amerika.

Att med den Amerikanska demokratin menas att en president utan att i någon mån tillfråga folket om de önska ha krig, utan vidare förklarar krig, veta vi tydligt. Detta är dock ej nog, utan ett skolsystem så genomsyrat av Wall street propaganda, att det är omöjligt för de stackars människor som kommit i kontakt med detsamma att endast för en enda minut kunna tänka på annat sätt än vad deras mästare bjuder dem.

De ropa allt för demokratin, och under detta rop utföres så brutala handlingar mot det arbetande folket att intet land på jorden, hur autokratiskt det än är, skadat dess like.

Matvarupriserna skruvas upp i höjden, arbetslösheten sjunker, sträjkande arbetare deporteras, fredliga arbetare häktas och överlämnas åt godtyckliga hänsynslösa kapitalistiska domare.

Det är nog detta de slavande arbetarna behöva för att vakna.

De vilja vakna bara fienderna ge dem nog av den härliga medicinen. Rysslands arbetare vaknade, de reste sig och skakade av sig de tunga bojorna de så länge burit på, där finnes också hopp för det amerikanska folket.

Det är ett ytterst lättlurad folk, de bör erkännas, men jag tror att Lincolns ord hålla streck då han sade: det går att lura en del människor en del gånger, många människor ofta, men det går ej att lura alla människor alltid.

Registreringen gick av stapeln lugnt, därför, att det så övertygande lästes i pressen att det menas ej alls tvångsmilitarism detta, att gå och uppgä namn, adress etc.

Nu senare kommer samma press och säger att det är för sent att hindra tvångsutskrivningen, ty nu stå alla registrerade under krigslagarna. Folket föll för de feta lögnerna. Hoppas dock att de ej falla för den sista lögnen, den att det är för sent, ty ingenting är försent för arbetarklassen om denna vill rädda sig undan en säker död.

En sak är säker, den nämligen att väcka upp en allmän folkopinion, är för sent, vid sidan om det ovaraktiga i ett dylikt tilltag. Det är tron på detta ovaraktiga som lurat arbetarna till det bråddjup de nu äro. Vad skulle väl hänt om arbetarna som en man kastat produktionens och distributionens värkttyg vid samma ögonblick de först hörde talas om de djävulska planer som lades ut mot dem?

Vad männe väl inträffa om detta göres redan nu? Tro ni arbetare att det är för sent? Ånej det är ej för sent, men det kända ordspråket: bättre att stämma vattnet i bäcken än i ån, håller alltid streck.

Här gäller det för arbetarklassen att leva eller dö.

VILKET KOMMER DEN ATT GÖRA? SVARET ÅTERSTÄR.

Carl Ahlteen.

En ny sida av den beryktade San Francisco striden

Det är väl bekant för Allarms läsare att "the Chamber of Commerce" i San Francisco beslutat sig för att med alla till buds stående medel tillintetgöra organiserade arbetare därstädes. Metoderna dessa använda äro så bekanta, att när det blir tal om strid mellan arbetare och detta storöversällskap, så behöves ej ordet "framupps" — falska anklagelser och mord utan dom och rannsaking användas. Det är förstätt av varje vaken person i detta land att det är deras enda stridsätt.

Nu när deras huvudvittne Oxman rymde, trots det han var ute på \$15,000 bail, så började det att se mörkt ut för dessa som trodde att de kunde köpa ett vittne, och på detta sätt, i lagens namn för ombyttes skull, tillintetgöra sina motståndare. Men tack vare detta sälls kamps fräcka legodran- gar, lyckades det att få en annan lika degenererad att kasta om striden så att de kunde dömma

de oskyldiga trots deras bevisade oskuld.

Kapitalistpressen har nämligen tydligt uttalat att det finnes ingen möjlighet att dömma he för bombattentatet i nämnda stad häktade.

Distrikt Attorney Fickert och hans medhjälpare ha nu börjat att draga in Alexander Berkman — redaktören för The Blast och välbekant som utgivare av boken Fångelseminnen av en anarkist.

De äro icke nöjda med det blod de redan utgjutit, och det lidande de bringat våra stridande kamrater, Mooney, Billings, Nolan, Weinberg och Mrs. Mooney, utan nu ha de beslutat sig för att även utgjuta Berkmans blod. De ha nämligen anklagat honom som delaktig i bomb-explosionen i San Francisco, just därför att han tog aktiv del i, ja var den förste som upptog de fängslade kamraternas sak, och genom sin förmåga att lika lyckades att skaffa en del panningar till de fängslades för-

svar. Det är naturligt att kapitalet vill taga honom ur vägen.

Han blev anklagad och häktad för sin aktivitet då det gällde att visa slavarna att då kapitalet ropade på registrering det menades vad nu är faktum — tvångsmilitarism. Enligt kapitalisttidningarnas rapport skulle han vara ute mot borgen av \$25,000 — naturligtvis skola försök nu göras att få honom fast för delaktighet i bomb-saken så att de äro säkra på att han ej mera får se friheten. Det finnes endast en sak som för alltid kan hindra dessa förföljelser mot frihetsskämpar, den nämligen att arbetarna samla den makt de som individer äga och organisera densamma på samma sätt som kapitalet har organiserat dem i industrien, och som en man fordra att alla dessa kamrater som nu sitta inburade bliva befriade. Det är arbetarnas enda säkra medel, de ha produktionsmaskineriet i sina händer, de ha makt att bestämma när detta skall fungera normalt, de ha som sådana också makt att stoppa detsamma, och när de som en man ha gjort detta, så kunna de vara säkra på att det står där tills de åter igen taga det och ge det liv.

Det finnes intet i världen som kan motstå denna makt, det är lagen för liv och död.

Någon talar om petitioner och långdragna processer, ja det har använts gång efter annan, något har vunnits med det, men under mellantiden har ett nytt brott planlagts och faktum är att vi äro sämre av nu än om dessa metoder aldrig använts.

Det har på det sätt det gått, odlad lathet hos arbetarklassen, vilken på grund av de små segerarna som vunnits, och fått prägnat av att vara resultat av rättvisa, vunnit i kapitalets domstolar, insöpts i den tron att det finnes möjlighet att få rätt, och att deras ställning ej är så beklaglig som det framhålls m. m.

Vi måste sluta upp med de gamla taktik och en gång för alla gå klart för oss att makt endast ger rätt. Vårt rop till eder organiserade arbetare, är ej ett rop för oss endast som kommit i kapitalets klor, utan en mänsklig maning till eder att för er, eder hustrus och barns och hela mänsklighetens sak, rädda eder själva och som följd en lidande mänsklighet under förtrycket.

C. A.

Huru kapitalister frivilligt höja avlöningen

Scene 1. I en gruvkamp i närheten av Tracy, Calif., voro några I. W. W. organisatorer och klistrade upp några stickerettes på dörren till matsalen, på vilka lästes: I. W. W. is coming.

Scene 2. Nästa dag hade förmanen satt ett plakat över "stickeretten" och på densamma stod att läsa: Från och med i dag är daglönen 50 cents mera om dagen.

Kapitalistpressens omtanke om I. W. W.

I ett enda fall förmår kapitalistpressen komma fram med något originellt, något enastående, detta är då det gäller deras omtanke om I. W. W.

För en liten tid sedan hade jag tillfälle att se de dagliga tidningarna att en ny lag skulle bildas, som gav myndigheterna tillfälle att arrestera alla som ej arbetat minst 10 månader varje år.

Det sades ingenting om dem som framlevat ett helt liv utan att utföra en enda dags arbete, kanske därför att om så varit fallet hade varje kapitalisthem mäst förvandlats till ett fängelse, ty alla lagmakare, hur okunniga de annars äro, äro medvetna om att hela distrikt i alla städer i Amerika där detta slödder hålla till äro fulla av dessa skadedjur.

Nio fruktansvärda år

I nio långa år ha Anton Nilsson och Algot Rosberg plågats i fängelserna; nio fruktansvärda år.

Ur krigets blodiga sådd spirar revolutionens röda skörd, över krigsförhärjade länder börja stormarna sopa fram, den heliga folkvredens och den obevekliga räkenskapsens oemotståndliga storm brytande våldets och maktens försvagade lämningar, beredande väg för det folkets, fredens och frihetens nya rike som skall, som måste komma. I Ryssland, i det i sanning "stora, heliga Ryssland", har revolutionen sprängt fängelseportarna, brutit kedjorna, sönderrivit alla skändliga bannlysning- och förvisningsdekreter och till friheten och ljuset, till livet och äran återskänkt alla hjältar och kämpar, som under förtryckets tunga, mörka dagar streddes för rätt och sanning, för frihet åt alla undertryckta. I Ryssland, i frihetshjältarnas land...

Men, i nio långa år ha Anton Nilsson och Algot Rosberg plågats i svenska fängelser, i nio fruktansvärda år.

Hur länge skola de ännu förmått i fängelsehållorna? När skall den svenska arbetarklassen slå näven i bordet och kräva rätt åt och respekt för sina synpunkter — synpunkter som faktiskt ligger till grund för det stora bygget i öster och på vilka den nya världens grund skall resas; hur länge än?

Väl den vackla, troner störta, förtryckarna pressas allt närmre avgrundens rand — en väldig nydaning förestår: vad som i går förhånades och utskräddes, kräver i dag allvar och respekt, vad som man i går endast hemligt viskade tordes nämna, utsäges i dag högt och tydligt; en ny tid bryter in, vi stå redo på tröskeln till en ny värld.

vi, men världen — om vi knappast tillhöra, som vi bilda en avkok till. Ty ännu sitta Anton Nilsson och Algot Rosberg i fängelserna, sedan nio långa, fruktansvärda år.

Deras frivigning är inte endast en förkortning av deras lidande, ett slut på pinan och ett återskänkande till livet av två män, inte endast en gård åt rättvisan, en akt av sent insedd eller måhända blott av avtvingad humanitet, utan även och ej minst ett sent medgivande åt andra än strafflagssynpunkter, en tribut åt den åskådning arbetarna företråda i denna sak, en samhällsmaktens reträtt för arbetarmakten och den nya tiden. Deras frivigning är en moralisk seger för arbetarklassen. Därför måste de bli fria. De ha också lidit otroligt, redan alltför mycket.

När revolutionen och arbetarklassens makt i Ryssland där sprängt fängelseportarna och till livet återskänkt tusentals av folkets kämpar, när i andra länder domstolsmakten darrar och ej vågar låta avkunnade domar gå i uppfyllelse, när överallt det brutala maktvåldets slut börjas skönjas, då är det en helig plikt för oss svenska arbetare att befria våra kämpar från fängelsets pina, att sätta in all kraft på att realisera kravet: frihet åt Anton Nilsson och Algot Rosberg!

I nio fruktansvärda, långa år ha de suttit; de få sannerligen inte sitta ännu ett år!

Arbetarklassens "Council"

Håller möte på I. W. W. Hall, 11½ Western Ave., varje söndag kl. 10 f. m.

Alla arbetarorganisationer äga rätt att välja 5 delegater till densamma.

Upptag frågan på edra möten. Skaffa edre stadgar, och tag del av densammas uppgift.

Kommitterade.

Den stora koppargruvsträjken

15,000 arbetare i Butte nedläggas arbetet. Arizonaarbetarna i solidaritetssträjk. 2,000 förvisas från Bisbee.

(För sent för förra n:r.) För 3 år sedan följde många vakna arbetare med intresse, och delvis harm, händelserna inom gruvarbetarorganisationen (W. F. of M.) i Butte, Montana.

Organisationen slogs nämligen sönder av Pinkerton- och Burns detektiver, vilka för detta ändamål voro anställda av Anaconda koppargruvbolag, och förskaffat sig medlemskap i organisationen.

Det var som sagt Western Federation of Miners som där hade arbetarna organiserade. Men på grund av organisationens oförmåga att längre kunna föra arbetarna till seger hade arbetarna börjat tröttna på den organisationen.

Detta visste gruvbolagen och de sågo tillfället lämpligt att sopa bort allt vad gruvarbetarorganisation heter. Därav Pinkertons och Burns' detektivers medlemskap.

Dessa stodo jämt upp vid mötena och gjorde de mest våldsamma tal och förslag som kan tänkas. Och det hade också åsyftad värkan, ty en vacker dag — eller rättare sagt — stormade detektiver, bolagsherrar och alla deras hyrda drängar i skön förening med Buttes poliskår organisationslokalen, kastade ut mötesdeltagarna, gjorde massarresteringar och utfärdade domar till höger och vänster. Lokalen stängdes. Organisationen var sönderlagd och gruvbolagen jublade.

Under de 3 år som sedan förflytit har visserligen A. F. of L. existerat i Butte, särskilt inom byggnadsfacken. Men något försök från sistnämnda org. att organisera gruvarbetarna därstädes har icke gjorts.

I. W. W. har gjort stora ansatser att åter samla gruvarbetarna, men misslyckats, om man undantager de därvarande finska arbetarna, vilka nära nog mangrant tillslutit sig.

Förhållandena i Butte och Anaconda ha de sista åren blivit alltmera olidliga; allt brutalt har tyranniet placerat sin järnhäl på de allproducerande arbetarnas nacke, för att sänka dem ned till fullständigt industriell träldom. Men arbetarna hade dock en gnista av frihet och människovärde kvar i bröstet. Det sjöd i sinenna, och man började tala om att resa på nacken och avskaka tyranniets ok.

Sådan var ställningen i Butte den 5 juni då myndigheterna begingo det övergreppet att för registreringsvägran arrestera en del finska arbetare.

Opinionen var för de häktade arbetarna kommo till deras undsättning. T. o. m. kyrkorna upplåts för protestmöten.

Medan denna proteströrelse pågick inträffade något som kom säkerhetsventilen för arbetarnas tålmod att brista, nämligen den hemska explosionen i Speculator gruvan, där nära 200 arbetare brändes till döds. Det blev ett spontant sträjkutbrott och gruvarbetarna som en man nedlade arbetet. Satte upp bl. a. följande fordringar: Upphävandet av "the rustling card" systemet (vilket ingenting annat är än ett effektivt svartlistsystem); gruvinspektören skulle bort och gruvorna inspekteras 2 gånger i månaden av en kommitté från arbetarnas organisation; återtagande av orättvist avskedade arbetare samt lön för sålunda förlorad arbetstid utbetalas; erkännande av organisationen; löneskalan 6 dollars m. fl. fordringar.

Elektriker, smeder, plåtslagare och maskinister gjorde gemensam sak med gruvarbetarna. Bolagen sände omedelbart för bil och organiserade sina för Amerika så väl — och ökända borgar-

garden. Professionella "gun men" efterskickades. Allt i akt och mening att ställa till upplopp, för att få nöjet att dränka sträjken i arbetarblod.

Arizona gruvarbetare i solidaritetssträjk.

För flera månader hade koppargruvarbetarna i Arizona varit missnöjda med existerande förhållanden, höga livsmedelspriser etc., etc. Den gamla, inför den stora kraftiga kopparströken allt mera stridsenliga och maktlösa W. F. of M., har förlorat fotfäste därnere och I. W. W. har under det senare halvåret utfört ett stort slaget organisationsarbete. Och man skulle ju känna I. W. W. allt för illa, för att ens ifrågasätta att de ej skulle förstå Buttesituationens stora allvar. Därför var det också som Industrial Union No. 800 av I. W. W. Å massmöte den 26 juni i Bisbee, Ariz. förklarade sig stå solidariska med de sträjkande arbetarna i Butte, Mont. Ej de där gamla "moraliska" solidaritetsbetygelserna i form av resolutioner endast, och lite panningbidrag, utan solidaritetsförklaring åtföljd av omedelbar handling.

Solidariska känslorvägar gingo högt i Butte då dessa telegrammeddelanden anlände från Arizona.

De solidaritetssträjkande satte samtidigt upp egna fordringar, i huvudsak detsamma som i Butte, med några undantag som t. ex. 6 timmars arbetsdag o. d., vilka presidenterna för bolagen vägrade att godkänna.

På morgonen den 27 voro vid gruvschakter hundratals sträjkvakter. Och vid första skiftet nedlade över 80 procent arbetet, på fjärde sträjkdagen var 94 procent på sträjk. 98 procent av de därvarande mexikanska arbetarna ställde sig ögonblickligt solidariska. Sträjkmöten hölls varje kväll, de som förut stått utanför organisationen anslö sig nu, de sträjkande sågo själva till ordningen, och de bannlyste spriten.

Denna sträjkarnas taktik oroade bolagen, som ju önskade få anledning till arresteringar, skjutningar och mörd bland de sträjkande. Mord och klassdomar äro ju deras favoriserade vapen.

Denna korslagda armarnas sträjk, vilken, om den är omfattande industriell, är vårt mäktigaste vapen, enär den träffar kapitalismens sårbaraste punkt, kapitalismens ekonomi. Arbetarnas solidaritet var orubblig men måste till varje pris krossas tänkte koppartrustens Guggenheims. Och under stora braskande rubriker publicerades i kapitalistpressen över hela landet de mest skandalösa artiklar om det "kriminella" och "antipatriotiska" I. W. W. Alla slag av "frame-ups" försöktes, men resultaten blevo endast starkare solidaritetsband mellan de sträjkande.

Mera än någonsin voro de fast beslutna att vinna striden; att inte ett enda pund koppar skulle hissas ur gruvornas mörker, förrän såväl Buttearbetarna och de själva fått vad de begärde.

Förvisningen.

Striden hade pågått i två veckor. Solidariteten var obrottslig, men herrarnas heliga profit i fara. Men nu så skulle det ske — de sträjkande förvisas ur staten Arizona.

Det var den 12 juli. 2,000 deputy sheriffs, sträjkbrytare, af-färsmän, gudsfuktande goda kristna borgare samt samvetslösa advokater, hade beväpnat sig med alla möjliga slag av mordvapen, inberäknat kulsprutor tillhörande staten! Det tappra borgargardet anhöllo arbetare var de påträffades, om natten visiterades arbetarhemmen och männen rycktes brutalt ur sina bäddar från maka

och barn, ut i natten och bort i en danspark, därifrån till järnvägen, där de, ungefär 2,000 stycken, kördes in i 30 kreatursvagnar. Och så rullade tåget åstad sydväst — — — 100-tals mil genom den brännande sandöknen in i staten New Mexico, till en plats vars enda innebyggare voro 3 mexikanska familjer och en ensam telegrafoperatör. Där var också en vattentank för järnvägens behov.

Här lämnades de utan föda för 36 timmar.

Mammans trålar, samhällets avskum, var det som utförde denna bragd. De försökte med alla medel att få arbetarna tillbaka i arbetet, men dessa svarade: "Gör den det värsta med oss, men sträjbrytare blir vi aldrig!"

Senare har 30 organiserade arbetare till förvisats från Bisbee. Sträiken pågår. I Butte äro lederna ännu obrutna.

Skulle denna storslagna strid förloras så är orsaken därtill att densamma är ej nog omfattande industriell. Varje verkligt klassmedveten arbetare vet detta.

Tillslut eder den revolutionära ekonomiska klasskamporganisationen Industrial Workers of the World.

Då arbetarna bli väl industriellt organiserade kunna striderna föras helt industriellt, varifrån — om nödvändigt — de lätt kunna göras generala.

Ed. Mattson.

Frank Little mördad i Butte, Montana

(Forts. från sida 1).

I det gamla Ryssland användes dessa brutaliteter, dock ej på långt när så hemska som här, men de användes dock, och det visade sig att denna gamla reaktion hade att ge rum för en ny.

Om denna nu är bättre eller sämre än den nya skall jag ej yttra mig i samband härmed, ett står dock inristat i folkets medvetande, det nämligen att ingen brutal regim finnes så brutal att den ej har att ge vika för den stora annalkande revolutionsvågen, som är i antågning och vars värkningar redan drev detta mördarsällskap att taga ett ytterst grepp om styrtstången och dy-medelst rädda deras sjunkande skepp.

Jag sade att det är sorgligt att se så präktiga kamrater mista livet, men kamrater, låt det ej i någon mån hindra eder väksamhet, utan se saken sådan som den är, se att det är ett tydligt bevis på att våra leder tätna, se beviset på att vår seger är synlig i horisonten.

Dessa fräcka brott, dessa omänskliga tilltag kanske äro, ja jag är fullt övertygad om att de äro nödvändiga, för att massan, den som varje dag är sysselsatt med arbete, skall se att deras fasta tro på ett lyckligt resultat, är ej blott en dröm utan en verklighet.

Jag har bevis på att för varje droppe arbetarblod som på detta sätt utgutes, svåra tusen för den revolutionära organisationen en dyr ed på att de också skola deltaga, att de också skola hjälpa till att krossa tyranniets makt.

Det är följderna av kapitalets dödsparker, — rörelser som de utföra på slutet av sitt liv — detta menas som samhällssystem.

Låt vår lösen kamrater vara att skaffa varje arbetare med oss för gemensam handling, här är ej någon tid att förlora på simpla nöjen och anspråkslösa individuella njutningar nu, låt det vara tills vi brutit ner kapitalets makt. Nu är tid att organisera.

Göra vi detta, då ha vi på ett värdigt sätt hämnats vår kamrat FRANK LITTLES död.

Carl Ahlteen.

Om ditt och datt

Av W. E.-hl.

Alla tala om kriget och alla tala om I. W. W. Det är två brännpunkter varom alla tankar kretsas. Kapitalisterna omhulda kriget och finna ej uttryck smickrande nog gent emot det kavata mördarslöddret; men å andra sidan finnas inga medel skändliga nog i motarbetandet av denna härliga radikala falang vi känna under namnet I. W. W.

Ju mer vi blicka in till kärnan av denna rörelse desto mera stiger vår beundran för densamma. Där finnas inga lösa och illuminerande teorier omkring den. Medlemmarna äro rörelsen och handlingen dess teori. Oberörda gå de framåt medan stillasittarne och bakåsträvarna visa tänderna och gläfsa.

Från I. W. W. skall det komma om något kommer. Denna organisation är den enda som vågar att göra någonting. Om det är fredstid eller krigstid i landet oroar ej vårt tanke- eller handlingssätt. För oss har det alltid varit ett krig utan början och utan slut. Fienderna ha stått runt omkring oss överallt. Vi behöva ej gå över till andra land för att söka dem, det finnes mer än nog i landet där vi är. Ej har krigföringen varit av mildare art här än för närvarande i Europa. Till alla dem vilka ropa om förgiftade gaser, stympade ben, och alla de tusen hemiska sätt under vilka arma människor sönderslits och dödas i det "civiliserade" Europa peka vi ännu på de ouppräkneliga våldsdåden mot arbetarna i Amerika.

Ej kan någon händelse under de trenne år som kriget förts överflygla myndigheternas övergrepp mot arbetarna i W. Virginia, Michigan och Colorado. I kriget skjutas män; men män ha skjutits även här. De ha särats och sedan kastats i högar och bränts, som fallet Ludlow-massakerna bestyrker.

Till de som ropa om de otaliga barnaoffren kan en erinran om alla barnen på julgransfästen i Calumet, vilka under ett falskt eldsvådeallarm rusade mot dören och ihjältrampades. De som gävo detta allarm ropa nu högljuddast om de förskräckliga offren i Europa. De äro så omhjärtade nu och tänka så varmt om barnen; medan i deras fabriker tusentals späda barnakroppar dö, en långsam tärande död.

I sammanhang med barnen nämnas alltid "de oskyldiga" kvinnorna. Äro nu dessa verkligen så oskyldiga? Vi se ej blodfläckarna på deras händer, men dessa finnas där likafullt. "Oskyldiga kvinnor!" Ha icke de begått samma brott som männen? Se och hör dessa puderade fjäderdockor, vilka svärma på gatorna som myggsvarmar och egga männen till slaktningen. Äro dessa oskyldiga? Läs deras plader i tidningarna, läs om deras stolthet över att få lämna en son eller flera söner i krigets tjänst. Jag tänkte först att det blott var det slags kvinnor som använda hundar för barn, men sedan många arbetarkvinnor stämt in i skrälet har denna tanke ändrats. Tänk vilka mödrar som vilja se sina barn utöva det smutsigaste och mäkt brottsliga hantverk en människa kan åta sig.

Som ett bärande exempel på deras oskuld kan nämnas de engelska kvinnornas hämndkrav emot tyska barn och oskyldiga kvinnor. Sedan de senaste två tyska luftattackerna har ett allmänt krav att göra luftattacker på tysk mark växt fram inom engelska nationen. Om nu de engelska kvinnorna och barnen äro oskyldiga, vilket jag inte tror, så äro väl även de tyska barnen och kvinnorna det, och de vore ett ännu större brott av en nation, vilken jämt och samt talar om ideal, frihet och höga mål, att

begå samma skändlighet på hämndfulla motiv.

Det ena landets bevekelsegrunder äro ej i ringaste grad olika det andras. Ha de medlen användas de utan att rådgöra med internationella traktat eller annat. Landets lagar, voro de för dem aldrig så heliga lämnas utan beaktande, då frågan gäller deras blodiga nycker; men om en annan gör snedsprång får man snart med de legala skönerna att göra. Det är ej hunner och barbarer blott på ena sidan, de äro ock på andra. Att sprida falska sken och låtsas vara den man icke är, det är hyckleri. En gammal filosof har en gång sagt, att de egna felen ser man först hos andra; kanske detta förklarar varför smådenamnen hagla från nation till nation.

Blott hunner och barbarer kunna taga en människa mot sin vilja och tvinga henne göra vad hon inte vill. Under pågåendet av detta kolossala brott, denna skymf, detta dolska slag mot amerikanska befolkningen man kallar konskription ha falska händelser spelats. Det är som om man lockades in på en rakstuga för att få håret klippt och man i stället finge huvudet avskuret.

Först skulle inga trupper utan endast ammunition och matvaror sändas över havet; sedan blev det en expeditionstripp. Så kom registreringen och då skulle endast cirka 600,000 man utkallas från 10,000,000; men när registreringen vart fullbordad talar man icke om mindre än en miljon män och 15 biljoner dollars. Successivt och varligt har detta bottenlösa bedrägeri fallit över det amerikanska folket. Så slugt har det gjorts att mycket i kunnat märka det.

In till de ledare som bröta sig från mödrar, från deras nära och sköna. Dessa skrifter, som ej utan kastas i papperskorgen, inett svar förutnas de olyckliga, vars hjärtan äro fyllda av oro och ångest. Hårt går ledaren med ett leende lekande över läpparna, ett leende över de diaboliska planernas framgångar. Maskinen är i rörelse och den krossar och krossar. Ni olyckliga mödrar, ni må gråta tills floderna fyllas med edra tårar, men icke ändra ni ändå de iskalla och känsloslösa tyrannernas viljor, icke stoppar ni krigsgudarnas bullrande vagn. Men se bort i öster, mitt i soluppgången, se dit bort och hoppas. Där röra sig ett folk som icke gråter, som icke kan, ty deras tårar har längesedan gått upp i blod och svett, de lägga ej händerna måktlöst över bröstet och sucka, eller bedja eller tåligt vänta slagen. De äro i arbete för sina idéer, hopp och ideal. De skola slå första klämtningen i stormklockan och tusende andra skola svara som åkskrällor bland våldiga fjäll. Snart slår klämtningen, snart tändes flammen, snart skall hela jordens ruttnhet brännas vid renande eld, och var beredd!

Skönare än vatten för trötta ökenvandrarerna var mig den Haywoodska intervjuen. Den skänkte åter hopp, ett friskt och flödande, om arbetarklassens uppresning mot våld och tyranni, om arbetsträlsens rätt i livet. Han talade om kontroll över skogar, gruvor och skördeält, och är det så då är stunden inne, vår timme, vår dag, bödlarnas dödsdag och frihetens soluppgång. Då skall jag leva, leva och slåss för vår befrielse.

Ingenting är större än att strida för en härlig sak. De flesta visste ej vad en stor sak var, men brister fördrämningen skola slaverna komma med världens fart. Ve dem som då häjda och de som då streta emot.

När icke folks böner respek-

Mod

I lycka ond, i lycka god, i solig frid, i kamp och blod, håll fast ditt mod och svik ej feg din fana! Om du ett bifall köpa kan med offer av vad sant du fann, säg nej, var man!

teras, när deras skrifter inte läsas, då är tiden inne för andra medel stora nog och våldiga nog för att bli hörda om också mot deras vilja.

Det hårda har hittills ställt sig mot det svaga, nu vilja vi att det hårda mötes med hårt. Ej skola deras knytnävs slag och skonlösa barbari mötas med veka undfallanden och meningslösa böner. Andra vägar finnas att gå och I. W. W. visar dem.

Ack om de alla följde dem, hur långt komme de då i sina planers fullbordande de grymma förtryckarna. Det krävdes blott skörde-folket samt gruv- och transportarbetarna för att krossa de mäktiges våldaste förhoppningar. De tala om att vi konspirera; men vem gör det om icke de själva. Om en person, såsom fallet var med Emma Goldman och Berkman, utlyser ett publikt möte, annonserar det med en offentlig inbjudning och sålunda kallar i öppen dag, så kan en domare i trots härav finna ett konspirationförsök och arrestera dem och hålla dem under en oerhörd borgen. De se brott överallt därför att de själva begå dem, och de se konspirationer vid varje sammankomst, därför att de själva konspirera, ej mot kajsare och påvar av alla valörer, "gud för-läte" ett sådant antagande, men mot det skattdragande och lidande folket. Vi ha bevis nog att kunna göra dem svartare än en vinternatt.

Vi nekas tala nu, men en dag skall komma, då vi skola göra det. Vi nekas kritiseras, men en dag skall kritiken sättas åt sidan för andra medel. Icke för alltid skola vi låta dem trampa oss på bröstet, icke för alltid skola de få rida över våra huvuden och prätta oss ned i dyn.

Aldrig har en rörelse bekämpats med en sådan hänsynslöshet som I. W. W. Landets alla resurser ha tagits i anspråk därtill. De falska beskyllningarna hagla ned. Tidningsredaktörerna låta sina saxar gå från morgon till kväll och klippa anfallsartiklar för sina slaskrör. De ruttnaste sakerna äro mest omtyckta. Dessa gå från präss till präss och om-tuggas och idisslas tills alla kan dem utantill. Vi förses med pengar av tyska kajsaren, och ingen betvivlar att de tagas emot; vi bränna sågverk, skogar och sådesfält; vi råna, stjäla och mördar. Allt går i det tanklösa folket, i det dumma, slöa patriotiska folket. Vem skulle för ett ögonblick vilja tänka en revolutionär vilja emottaga arvoden från massmördaren Wilhelm och vem skulle vara stupid nog att tro honom skänka understöd åt de revolutionära. Han gör vad som i hans förmåga står att kväva de revolutionära elementen inom sitt hemland.

Men även om han skulle skänka något åt de revolutionära. Varför skulle vi ej då taga emot. Han komme i så fall att spela barnets roll vilket bryter riset det själv får smaka. Wilhelm är ingen favorit ibland oss, men är icke mera hatad än alla pänning-kajsare och förtryckare skyddade under stjärnbaneret. Kunde han och ville han hjälpa vår rörelse, så låt honom göra det, vi veta i alla fall var våra fiender stå. Vårt måtto lyder om död åt alla förtryckare icke blott i ett land, utan i alla. Amerika är färdigt för revolutionen och jordmänen är utomordentligt gynnsam.

Bridewell tukthus

Dömda till ett år och en dag straffarbete för registreringsvägran pinas å Bridewell tukthus i Chicago 121 arbetare (nästan alla svenska.).

För en vecka sedan besökte några av oss "förbättringsanstalten." Jag bad få tala med A., vilket beviljades. Och efter någon väntan släpptes jag 3 cementtrappor ned i mottagningsrummet med dito cementgolv och högt tätt dubbelt ståltrådsnät inhägnade fångarna. Nätet så tätt att det nära nog är omöjligt att igenkänna den man talar med.

Jag glömde visst för ögonblicket bort platsen var jag befann mig, ty näven körde jag rätt i stälväven då jag tänkte skaka vännens hand. — Om han gjorde detsamma vet jag ej. (Ville av finkänslighet ej fråga. . .)

Vi talade om rättegången, där domare Landis visat sin råa och människofientliga karaktär och som en det beständes trogna vattendragare. Han (domaren) hade i rättegångslokalen direkt från domarebänken kallat de anklagade för "en grupp gnällande och magesjuka hundvalpar" och andra vackra tillmälen. Och han förklarade även att orsaken han dömd dem till tukthus i Chicago var: att de där fingo arbeta hårdare än i det federala fängelset. Strax före rättegången yttrade samma Landis i ett tal följande: "Jag är ledsen att jag ej kan gå med i kriget, men då jag nu inte kan detta skall jag åtminstone här hemma bekämpa de som kämpar emot militarismen." Gud välsigne den domaren!

"Som du vet är jag bagare," yttrade A., "och här arbetar jag i yrket. Har det kanske lite bättre än gn del av de andra kamraterna."

Våra kamrater bebo de norra cellerna. Två i vardera cell. Två sängar, en ovanför den andra. Knappast plats att röra sig därinne. Klosetten en spann som skjutes in bakom en dörr i samma cell, men som stinker ändå, säga fångarna. —

Maten nästan oätbar, bart bröd och en mugg svart kaffe för frukost, middag någonting som skall kallas gröt och för kväll bröd och té. Söndagen få fångarna gå i kyrkan två gånger om de så önska. Få mottaga besök av en två gånger i månaden. Sön- och haldagar inget besök. Få läsa religiösa böcker och utvalda tidningsmagasin. Få genom fängelsekontoret mottaga strumpor, näsdukar, tvål och tandborste samt några slantar till tuggtobak och tuggummi. Få ej mottaga frukt eller annat ätbart.

En av kamraterna ha dålig mage, och det första min fångne vän tänkte på var honom. "Jag brukade för två år sedan, då han som offer för Rockfordsträken avtjänade fängelsestraff därstädes, bära mat till honom varje dag och ändå var han nedbruten då han åter kom till friheten," sade A. "Jag tänker så mycket på honom."

Du ädla själ, du är dig så lik.

Politik och prostitution

Det vore djärvt att påstå att all politik är väsensbesläktad med prostitution. Politik, fattad som ett offentligt handhavande av samhällets angelägenheter, är en social funktion och har förvisso intet att skaffa med prostitutionsbegreppet. Men en viss politik är besläktad med prostitution: när politikern åsidosätter det egentliga målet för sin politik och i stället insätter sig själv, sin ärelystnad och åtrå efter hyllningar som politikens ledstjärna. Då är hans politik obekräftad, falsk, fal och prostituerad. Vi känna detta slags politik under namnet streberpolitik.

Otto Weninger, den unge ge-

Själv berövad friheten och livsglädjen tänker du ändock på och ångslas för din svagare olycksbroder. Sådant människomaterial äro alla dessa 121 fängslade; ock sådana själar burar samhället in!

Det vackraste av alla bud solidaritetens följde ni, där ni ute i det brutala livet stridde för människovärdet och samma bud följa ni även bakom fängelsets gråa och dystra murar.

Hell eder, ni ädla hjärtan!

Genom bröstet gå solidariska känslovågor högt och jag får en underbar förmörmelse av något — något som snart skall komma. . .

Ni torteras i fängelse därför att så många av edra klassbroder — arbetare och trålar som ni — stå oförstående liknöjda och oorganiserade; dessa, som äro för fega att själva strida för sin rätt, men som så gärna hålla sig framme och skörda frukterna av organiserade rakryggade arbetares hårda offeruppfyllda kamp.

Ni som ligga i fängelse skickar hälsningar med oss till kamraterna ute i det fria, som strida samma strid som ni; ni uppmana oss att organisera. Vad det måtte kännas smärtsamt att ligga i mörka fängelsehålor och samtidigt veta att om arbetarna förstätt vilken makt de besitta i organisationen — vilket vi ju jämt förklarat för dem — vi då skulle vistats i friheten. Det må kännas svårt!

Ja kamrater, vi ge det löftet att vi skola organisera kraftigare än någonsin. Snart måste den dagen randas då arbetarklassen medelst sina organisationer skola från fängelserna fritaga och skydda alla sina medlemmar.

"Ni föllo som offer i mördande strid av kärlek till folket ni föllo. Ni gävo dem allt vad ni kunde därvid,

Allt, allt, vad ni heligast höllo. Och redde en hänsynslös dom eder grav i fuktiga fängelsegröpar, bland bojornas skrammel ni hälsades av ett hänrop från bödlarnas hopar.

Se kämpar beredda att offra sitt blod

er följa beständigt i spåren. Farväl då kamrater som gingo med mod framåt mot den gryende våren. Ni föllo som offer i mördande strid av kärlek till folket ni föllo, ni gävo dem allt vad ni kunde därvid,

E. Mattson.

P. S. Fångvaktarna roa sig visst med att plåga våra kamrater på olika sätt. En kamrat meddelar att för några dagar sedan blev en av fångarna uppväckt mitt i natten och tillsagd att skyndsamt påkläda sig ty han skulle deporteras till Sverige. Fången fick sedan sitta där och vänta förgäves, ty vakten hördes ej mera utav. Man förstår att de vilja göra det så trist som möjligt för registreringsvägrarna.

nialiske österrikaren, påvisade släktskapen mellan "tribunen" och kokotten, politikern och skökan. Den store folktribunen eller politikern (även erövaren) behärskas av samma instinkter som den uppburna, fina skökan. Hetären, den eleganta, vidlyftiga damen, hyser en brinnande åtrå att se männen, ju fler ju hållre, på knä i stöft, hembärande sin underdåniga hyllning. Så njuter även politikern av den i stöft kralände mängdens beundran och bifall. Hetären föraktar samhällets "aktning" och händer desperat åt de sedliga kvinnornas indignation — hennes ära och stolthet heter makt! Makt — är

De franska sträjkerna

Med direkt aktion framtvinga parisersömmerskorna en lag om "engelsk vecka", som kommer att gälla för 600,000 arbeterskor!

Under de senaste veckorna ha sträjkerna brett sig över Frankrike som en epidemi. De började med omfattande arbetsnedläggelser bland Paris "midnetter", sömmerskorna.

Dessa ha alltid varit ett element som det varit mycket svårt, att få organiserat, men dyrtiden har drivit dem till en spontan resning, som både medfört segrar och bestående organisationer.

De sträjkande midnetterna började samlas på Bourse du Travail redan bittida på morgnarna. Och hit kommo de minnesvärda sträjkdagarna tågande sömmerskor i slutet trupp — hälsade med hurrarop — från än den ena och än den andra stora firman, som exploaterade dessa varer.

Det var Paris kvinnliga arbetareungdom som ockuperade gatorna. Skrattande, sjungande, med rosor på kinderna och ystra som lösslupna fålar, drog de från affär till affär, från fabrik till fabrik, från atelier till atelier för att "hämta ut" de kamrater som ännu icke anslutit sig till sträjkerna.

Alla krävde de den "engelska veckan" och löneförhöjningar i likhet med sömmerskorna inom beklädnadsindustrien. Och alla finga de sina krav uppfylla i likhet med dessa.

Men under tiden dessa strider pågingo, hade regeringen med erkännansvärd snabbhet framlagt förslag om lagligt införförandet av "engelska veckan" inom beklädnadsindustrien, men bara för denna industri. Ett par socialdemokratiska representanter anmärkte på detta förhållande, och begärde att lagen skulle utvidgas till att gälla även andra industrier. De finga från regeringsbänken det betecknande svaret, att regeringen hade begränsat lagförslaget till att omfatta denna industri, därför att arbetarna och arbetsköparna här hade kommit överens, efter en tids sträjk, om införförandet av "engelska veckan" och att detta ännu icke var förhållandet inom andra industrier.

Lagen antogs också med den av regeringen föreslagna begränsningen, således blott i den industri, där sträjkerna redan tvingat arbetsköparna till ett sådant medgivande!

Bataille anmärker riktigt nog till detta resultat: "Moralen av denna historia är, att arbeterskorna inom beklädnadsindustrien inregistrerade en hastig och fullständig seger. Men vad som är gott för dem, kan icke vara dåligt för arbetare och arbeterskor inom korporationer, som ännu icke åtnjuter fördelarna av engelska veckan. Vilka invändningar kan man göra? Dessa: Ni har alls icke i första hand kommit överens med edra mästare. (Fri översättning: Ni har icke gjort sträjk).

Hjälp dig själv, så hjälper dig parlamentet, skulle man kunna säga nu."

Det är återigen ett nytt exempel på den gamla erfarenheten: När arbetarna först i realiteten tillkämpat sig en fördel, då kan parlamentet vara villigt att sanktionera den med en lag.

Det måste dock erkännas, att denna lag icke är utan betydelse, ty den kommer att gälla för fem till sexhundra tusen arbeterskor. Men när alla dessa komma i åtnjutande av engelska veckan, så är det tack vare de små tappara parismidnetternas kamp och seger!

Emellertid fortsätter epidemien att breda sig. Träffas det avtal inom en industri, så börjas det nya arbetsnedläggelser på flera andra

ringen kräva det omedelbara vöterand av lag om den "engelska veckans" införförande överallt inom beklädnadsbranschen där kvinnlig arbetskraft användes; lördagen betalas hel daglön.

Man uppnådde således omedelbart: minskad arbetstid, högre lön, betalning för den tillkämpade halva fridagen.

Sedan sömmerskorna öppet trätt i kamp, anslöt sig en mängd andra arbeterskor: modister i bortåt ett par hundra affärer lade ned arbetet; flera hundra korsett-arbeterskor; 2,500 pälsverksarbeterskor; 600 sömmerskor inom kautschukindustrien; paraplyarbeterskor; brodöser; plymarbeterskor; linnesömmerskor; restaurangdamor; de kvinnliga bankbiträdena; arbeterskorna vid kartongfabriker, bokbinderier, påsfabriker etc. Det var en epidemi!

Det var Paris kvinnliga arbetareungdom som ockuperade gatorna. Skrattande, sjungande, med rosor på kinderna och ystra som lösslupna fålar, drog de från affär till affär, från fabrik till fabrik, från atelier till atelier för att "hämta ut" de kamrater som ännu icke anslutit sig till sträjkerna.

Alla krävde de den "engelska veckan" och löneförhöjningar i likhet med sömmerskorna inom beklädnadsindustrien. Och alla finga de sina krav uppfylla i likhet med dessa.

Men under tiden dessa strider pågingo, hade regeringen med erkännansvärd snabbhet framlagt förslag om lagligt införförandet av "engelska veckan" inom beklädnadsindustrien, men bara för denna industri. Ett par socialdemokratiska representanter anmärkte på detta förhållande, och begärde att lagen skulle utvidgas till att gälla även andra industrier. De finga från regeringsbänken det betecknande svaret, att regeringen hade begränsat lagförslaget till att omfatta denna industri, därför att arbetarna och arbetsköparna här hade kommit överens, efter en tids sträjk, om införförandet av "engelska veckan" och att detta ännu icke var förhållandet inom andra industrier.

Lagen antogs också med den av regeringen föreslagna begränsningen, således blott i den industri, där sträjkerna redan tvingat arbetsköparna till ett sådant medgivande!

Bataille anmärker riktigt nog till detta resultat: "Moralen av denna historia är, att arbeterskorna inom beklädnadsindustrien inregistrerade en hastig och fullständig seger. Men vad som är gott för dem, kan icke vara dåligt för arbetare och arbeterskor inom korporationer, som ännu icke åtnjuter fördelarna av engelska veckan. Vilka invändningar kan man göra? Dessa: Ni har alls icke i första hand kommit överens med edra mästare. (Fri översättning: Ni har icke gjort sträjk).

Hjälp dig själv, så hjälper dig parlamentet, skulle man kunna säga nu."

Det är återigen ett nytt exempel på den gamla erfarenheten: När arbetarna först i realiteten tillkämpat sig en fördel, då kan parlamentet vara villigt att sanktionera den med en lag.

Det måste dock erkännas, att denna lag icke är utan betydelse, ty den kommer att gälla för fem till sexhundra tusen arbeterskor. Men när alla dessa komma i åtnjutande av engelska veckan, så är det tack vare de små tappara parismidnetternas kamp och seger!

Emellertid fortsätter epidemien att breda sig. Träffas det avtal inom en industri, så börjas det nya arbetsnedläggelser på flera andra

Nyheder fra pacifickysten

Ja nu ser det ud som slaverne vaagner. Alle skogskamper i Idaho, Wash. og Montana er ude paa streik fremdeles. Pacific-kysten er ogsaa ude nu. Guvernør Alexander af Idaho har gaaet med to automobile fra sted til sted og visiteret picketlinjen.

De begyndte i Harrison, gav streikerne ordre til at gaa' til arbejde eller flytte. I Spirit Lake var han ifølge med Consul Cope-land af Couer d'Alene. Denne consul som skulde tilvaretagelse fremmede undersaaers interesse, fortalte streikerne, at udlændinger ingen ret har i dette landet. Det er ikke lovligt at gaa paa streik. Han var vist ret; vi har ingen ret. Vi har hidtil ikke forsøgt at tage retten for os selve.

Vi har ikke lov til at vokte kamperne, saa scabs kan holdes ude. Guvernøren sagde, til helvete med loven, vi skal gjøre flere love aldeles nye, saa vi kan stoppe dere.

Naar vi ser alt som lovens haandhævere gjør, saa er det underligt, om ikke al respekt for lov og øvrighed forsvinder.

Vore lokaler i Idaho er lukket. Mange af vore medlemmer fængslet. Streiken gaar an lige ordentlig. Lovens beskyttere er lovenes brydere. Kapitalist-pressen er fuld af artikler som anbefaler alle mulige handlinger fra fængsling, lynkning til kugler og bajonetter.

De smaa krambod-rotterne blive flade som vægus. De er mellem barken og veden. I Bovil og Elk River er alle delegater og pickets arresteret. Disse 2 distrikter eies helt og holdent af Weyerhaeuser-bolaget. Det er dette kompani, som er enevidersker i Idaho. Guvernøren deres lydige viser gut. De si ro og orden hersker i deres distrikt. Alle I. W. W. er i fængsel.

Men alligevel saa for vi skylden for alle skogsbrande som bryder ud. Det ser ud som skandinaverne tager første pris som "scabs". Flere sagbruk arbejder endnu. De maa arbejde nu i sommer, saa de kan betale sidste vinters skylder. De kan faa 25c mere om dagen saa længe der er streikebrydere, naar streiken er over, om vi vinder, saa faar de

pladser. Konservarbeiderne, chokoladarbeiderne, buljongarbeiderne, specierbiträdena, juvelerne, borstbinderne, garvarne, knapparbeidere, møsskræddere og elektriker gøre arbejdsnedläggelser. Inom medicinindustrien, den kemiska branchen, textilindustrien og metallindustrien, utbyrter den ena sträjkerna efter den andra. Det är nu icke längre bara kvinnorna, männen börja också röra på sig och ställa krav.

Och rörelsen begränsas icke längre till huvudstaden. Den strömmar ut till landsorten, till städerna och industricentra. Och icke överallt går det så fredligt tillväga. I Lyon sträjkas 3,500 kvinnliga ammunitionsarbetare och spårvagnarna stå stilla, 1,800 ammunitionsarbeterskor lägga ned arbetet i Auxerre. I Aux-les Bains, Orleans, Rouen, Engere, Nancy, Dijon, Grenoble, Charlons sur Seine sträjkas det, o. s. v., o. s. v. I Marseille kommer det till sammanstötningar och prässen berättar att etthundra femtio arbetare arresterats.

Det är en epidemi, men en epidemi som kanske icke så lätt kan stävjas. Dock synes det icke, som det vore några andra motiv till dessa massarbetsnedläggelser än rena lönekrav och krav om arbetsförhållanden. Något med fred och krig synas de icke direkt ha att skaffa.

Albert Jensen.

jo alle fordele som vi faar og saa har ikke bossen nogen grund for at blive ond paa dem. Ja de er saa myge som igler. Kun hodet er haardt. De tør ikke kleie sig i hodet for frygt for at faa fingrene fulde af fliser. De er ræd- de for at slaveriet skal gjøres ende paa, og at kapitalisterne maa hjælpe dem med at arbejde. Det er svært faa af skogsarbeiderne som er streikbrydere.

I Fernwood er der en "gun- man" ved navn af Zahlberg, for- modentlig svensk. 8 af vore med- lemmer fra denne stad er fængs- let.

En scab arbeider i camp 16 Blackwell, saa røg borte i skogen. Han gik did for at slukke, men mistet veien og laa ude i skogen 2 dage og nætter uden mad. 30 scabs i denne camp var ude ½ dag og søgte efter ham. Da scabben fik høre dette undskylte han sig og var saa inderlig bedrøvet over denne ekstra udgift. Ca 100 dollars for at finde igjen en scab. Det lønner sig bra at hyre slige "bikjespy slikkere". Bloom og Munson i Elk River er rigtig bra typer. De er slavedrivere som siger 6.

Men de kan ikke brække strei- ken, hvad de end gjør. Det er jo heldig for scabben at de har hospitalet betalt for. De fle- ste af dem er godt kjendte, og vel omtalt af alle skogsarbeider- ne paa streik.

Fyre af os er paa picket linjen paa en plads langs denne jern- banelinje. Vi er nettop færdige med kveldsmaalet. Elven her er fuld af ørret. Det er vanskelig at blive pessimistisk.

Og det jo godt at tænke at der ingen profit er at slige strei- ker ofte.

Mange familiemænd paa Pacific kysten, saa er det uundværlig at vi faar hjælp. Penge behøves. Gjørre deres part og hjælp disse streikere, saa de kan leve lige saa godt, om ikke bedre, end da de arbeidet.

Haaber at skogseierne vil bli- ve et skridt eller 2 nærmere over alls og snus før denne streiken er over. Det er bare 2 ting som kan gjøre disse gamle lusete kampene sanitere, det en skogs- brand eller vi i I. W. W.

Vi skal vinde 8 timers dagen i denne streik, eller paa jobben senere.

Vi har rettet ryggen nu, det skal ikke blive saa let for kapita- listerne at ride.

J. A. H.

Protestmöte

Nästa söndag kommer ett sär- skilt gott program att garantera alla som infinna sig på I. W. W. Hall, 11½ Western Ave., Minne- apolis.

Protesttal m. m., på program- met.

Inträde som vanligt 15c.

Alla Allarms läsare borde taga detta tillfälle i akt, både för nyt- tan och nöjet av en sådan afton.

Skandinaviska Re- cruiting Union

Minneapolis, Minn.

Möter varje onsdag kl. 8 e. m. å I. W. W. Hall, 11½ Western Ave. Medlemmar uppmanas att möta upp regelbundet. Uppmana Edra kamrater att ingå i I. W. W.

Don't be a "Slacker."

Ordf.

Upprop från M. M. W. I. U. no. 800 Miami, Arizona

Klasskamrater!

Vi kalla på eder nu i denna stund av behov.

Gruvarbetarna här i Arizona, vilka taga upp ur jordens innan- döme den största delen av koppar använd i United States, ha blivit drivna ut i denna sträjk för att tilltvinga sig bättre betalning och drägligare arbetsförhållanden, detta som ett direkt naturligt steg, för att håla stängen under en tid sådan som denna, då pri- serna på livsfrönödenheter gå skyhögt.

Alla energiska försök ha gjorts att få denna sträjk att gå av sta- peln enligt lag och ordning, men detta till trots ha vi blivit omrin- gade av en massa "Gunmen" di- rekt betalda av kopparkompani- erna och underhållna moraliskt och ekonomiskt av "The Loyalty League" vilka under rop av pa- triotism icke draga sig för att an- vända metoder så brutala att även i den mest mörka tidsperiod skulle de anses för att vara för brutala.

Två tusen av våra energiske klasskamrater i Bisbee ha blivit drivna av välklädda snobbar, likt en flock av odjur från deras hem, familjer och barn och sända til en ödemark i New Mexico.

Det fattas ord att beskriva de förhållande under vilka dessa kamrater hade att existera, nog är sagt om man säger att endast

Defense Committee:

Stanley J. Clark,
L. C. Heorera,
Nick Verbanar,

B. Batti,
J. Matti,
Charles J. Pollard.

SKANDINAVISK

Sång W Bok

REKVIRERA FRÅN ALLARM, ADR.: BOX 179 MINNE-
APOLIS, MINN.

PRISET A SÅGBOKEN ÄR 10 CENTS PER EXEMPLAR
DÄ 5 ELLER FLER REKVIRERAS GIVES 50% RABATT

Gnistor

"Weekly" I. W. W. press me- nas "a weak" kapitalist-press. Drag ditt strå till stacken, prenu- merera på åtminstone en I. W. W.-tidning.

Det gives alltid tillfälle att re- gistrera — i I. W. W. "

"Why do they gather guns a thousand miles from ocean—" Joe Hill.

300 flottister stationerades för- liden vecka i ALLARMS hem- stad, det är omkring tre dygns resa till både öst- och väst-ku- sten?

Vår tacksamhet för dagstid- ningarnas uppmärksamhet till vår rörelse känner inga gränser, det är ju fin agitation. Gå på — brackor.

Höga vederbörande äro alls ej så svåra som ni tror, vi bruka erhålla ett paket tidningar från Sverige varje vecka, förra vec- kan var troligen ej dessa tidnin- gar riktigt i herrarnas smak me- OMSLAGET sändes till oss. Tack.

Påven och, patrioten Samuel Gompers talade och sade: "Jag har ej någon sympati med arbe- tarnes fredskonferens som kom- mer att hållas i Stockholm den 9de september detta år, och inga delegater från A. F. L. kommer att sändas där, emedan tyska och österrikiska ombud komma att delta i konferensen."

Då där va inge nytt Gompers, vi vet allt för väl att ni ha edra sympatier och intressen gemen- samt med kapitalet. De betalar så förbannat bra. Vivis.

i Amerika kan dylikt gå av sta- peln.

De deporterades hustrur ha of- ta blivit slagna och brutalt be- handlade av "gunmen" och män- ga ha blivit mördade.

I detta distriktet ha vi blivit på det mest brutala sätt behand- lade gång efter annan, och män- ga kamrater ha blivit arresterade och falska anklagelser ha fram- förts mot dem.

"The Loyalty League" har fått i sitt huvud att vi måste upphöra med vår värksamhet, men vi äro 100% organiserade så vi frukta ej det minsta för deportering.

Solidariteten är så stark att vi äro lika säkra på att stanna här som de kullar vi nu dika upp kop- paren ur.

Icke ett gram av malm har kommit upp ur dessa gruvor se- dan sträjkerna bröt ut, och varen övertygade om att vi komma ej att uppgiva striden förrän våra fordringar blivit beviljade.

M. M. W. I. U. No. 800 kallar dig klasskamrat att hjälpa dem i denna stund, då striden står som hetast, så att vi lyckas komma till ett gott resultat. Ett gott resultat för oss är ett gott resul- tat för dig.

HANDLA OMEDELBART!

Sänd alla ekonomiska bidrag till R. J. BOBBA, Box 1874 MI-AMI, ARIZONA ...

Arbetarnas par- lament

Arbeatrnas enda parlament är "Union Hall"

En dylik finnes i Minneapolis å 11½ Western Ave., 3rd floor. Varannan onsdag kl. 8 e. m. ar- angeras offentliga diskussions- möten och föredrag med fritt in- träde. Meningen med dessa mö- ten är att frambringa förståelse för arbetarklassens livsfrågor och samtidigt samla arbetarna i deras egen organisation. Den tid har paserat då arbetarna kunde stå utom organisationen, och den kommer aldrig tillbaka, ty i ett ekonomiskt organiserat samhälle måste de som ha sina händer på produktionsmaskineriet också ha sitt intresse organiserat, detta för att kunna leva.

Orsaken varför vi i dag äro ett lätt byte för blodtörstiga miljou- korporationer är ej den att vi ha mindre viktig funktion att fylla i samhället, ej den att vi äro kroppsligt och själsligt undermå- liga, utan den att vi ha vårt eko- nomiska intresse — vilket är ab- solut lika — oorganiserat. Låt oss ej längre löpa i fädernas gal- na fotspår! Låt oss visa en efter- värld att vi förstå tidens krav! Låt oss organisera vårt ekono- miska intresse, och vinna en värld som är vår, enär vi med vår kroppsliga och själsliga kraft up- pehålla densamma.

Nästa möte onsdagen den 15 aug. 1917.

Alla välkomna!